

„²⁹Amikor pedig egyre nagyobb sokaság gyülekezett hozzá, ő így kezdett beszélni: Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt követel, de nem adatik neki más jel, mint Jónás próféta jele. ³⁰Mert amiképpen Jónás jel volt a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek. ³¹Dél királynője feltámad majd az ítéletkor e nemzedék férfiaival együtt, és elítéli őket, mert ő eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon bölcsességét, de íme, nagyobb van itt Salamonnál. ³²Ninive lakói feltámadnak az ítéletkor ezzel a nemzedékkal, és elítélik, mert ők megtértek Jónás prédikálására, de íme, nagyobb van itt Jónásnál. ³³Aki lámpást gyújt, nem teszi rejtett helyre, sem véka alá, hanem a lámpatartóra, hogy a belépők lássák a világosságot. ³⁴A test lámpása a szem. Ha a szemed tiszta, az egész tested világos, de ha gonosz, a tested is sötét. ³⁵Vigyázz tehát, hogy a benned levő világosság sötétséggé ne legyen! ³⁶Ha tehát az egész tested világos, és nincsen benne semmi sötétség, akkor olyan világos lesz az egész, mint amikor a lámpás megvilágít téged a fényével.” Lk 11,29-36

Szeretett Drága Gyülekezet!

Lukács evangéliumának ezt a részét még Máté evangélistánál olvashatjuk. Ha mindkettőt elolvassa az ember, akkor még több részletét ismeri meg a törtézésnek. Máténál konkrétan megvannak nevezve azok, nevezetesen a farizeusok és írástudók társasága, akik Jézushoz fordulnak azzal a kéréssel, hogy: „Mester, jelt akarunk látni tőled!” Jézus pedig, aki egyébként sok jelt tett már az emberek között, ebben a helyzetben nem adott jelet. Miért? Amikor Jézus csodatetteit ismerjük meg az Írásokból, akkor azt kell, hogy lássuk, Jézus sohasem öncélúan cselekszik. Csodát tett, **mert odafordultak** hozzá vakok, bénák, sánták, leprások, és sorolhatnánk még azokat, akik nyomorúságukat hordozták már ki tudja hány és hány éve. Ezek az emberek hallottak Jézusról és bíztak benne, hittek. A vak Bartimeus, aki sohasem látott egy csodát sem csak hallott Jézusról, így kiáltozott mikor Jézus arra járt: „Dávid Fia könyörülj rajtam!”- ezzel elismeri, hogy Jézus a

Messiás! A vérfolyásos asszonynál Jézus tudta, hogy Őt valaki hittel érintette meg! Nagy tömeg volt körülötte és Ő mégis tudta, hogy valaki miért érintette Őt, ezért mondta azt: „Bízzál leányom, hiteted megtartott téged.” és az asszony meggyógyult abban az órában. **Jézus messiási hatalma megmutatkozott az Ő cselekedeteiben.** Szóban és tettben hatalmas Isten Ő. Nemcsak beszélt, hanem szavában erő volt, és amit Ő akart, hogy meglegyen az meglett. Amikor a vihart lecsendesítette, akkor a tanítványok ezt mondták: „*Hát ki ez, hogy a szeleknek és a víznek is parancsol, és azok engedelmeskednek neki?*” *Lk 8,25b* A vizet borrá változtatta, hogy ne maradjon szégyenben az esküvői pár és család. Halottakat támasztott fel, azokat, akiknek a szerettei bíztak Jézusban és hittek benne. Mária és Márta, akik annyira ragaszkodtak Jézushoz, elveszítették testvérüket, Lázárt. Jézus nem sietett, amikor a testvérek üzentek érte, hanem akkor ment, amikor annak ott volt az ideje. S az ember azt gondolná, s a testvérek is azt gondolták, hogy Jézus elkésett, de vegyük nagyon komolyan, Jézus sohasem késik el! Mi lekésünk alkalmáról, találkozásokról, elmulasztunk dolgokat, de Jézus mindig időben van! Már közeledik Jézus órája, amikor is Ő életét adja az emberért váltságul, s egyre nagyobb csodák történnek körülötte! Halott feltámadásáról, még nem hallott soha senki!

Ezért mondja Jézus azt Őt körülvevő farizeusoknak és írástudóknak: „*ez a nemzedék gonosz nemzedék, jelt követel, de nem adatik neki más jel,... mert amiképpen Jónás jellé vált a niniveiek számára, úgy lesz az Emberfia is jellé ennek a nemzedéknek. Íme, itt nagyobb van Salamonnál íme, itt nagyobb van Jónásnál.*” Két Ószövetségi példát említett Jézus: amikor is, Jónás prédikálására megtértek a ninivei lakosok a másik pedig Sába királynő/ Dél királynője, aki nagy utat tett meg azért, hogy meghallgassa Salamon bölcsességeit. Azt pedig tudjuk, kitől kapta Salamon az Ő bölcsességét.

A niniveiek megtértek Jónás prédikálására és Isten nem pusztította el Ninivét. Sába királynője, eljött a föld végső határáról, hogy meghallgassa Salamon

bölcsességét. Jézusban az Isten jött közénk, Isten üdvtervében beteljesedett az Ószövetségi prófécia sokasága, mely a Messiás eljövételéről szólt. Régen, az Ószövetség idejében sokszor és sokféleképpen szólt Isten, az Ő prófétái által, jelek és csodák által. De az Újszövetség idejében a Fiú által szólt hozzánk olvassuk a Zsidokhoz írt levél első fejezetében:

Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit mindennek örökösévé tett, aki által a világot teremtette. Ő Isten dicsőségének a kisugárzása és lényének képmása, aki hatalmas szavával hordozza a mindenséget, aki miután minket bűneinktől megtisztított, a mennyei Felség jobbjára ült. Zsid 1,1-3

Eszembe jutnak Ószövetségi történetek, ahol Isten csodával tette egyértelművé az Ő szavát szolgálói számára: olvassuk el Gedeon történetét, vagy azt hogyan vezette Isten az Ő népét éjjel tűzoszlopban nappal pedig felhő oszlopban hogyan ment az Ő népe előtt. Mózes által milyen jelek és csodák történtek, a nép életében. És mégis, Izráel népe is, akárcsak a magát kereszténynek mondó hívek sokasága, legyen az akármilyen háttérből érkező magát hívőnek mondó ember is sokszor hátat fordítunk Istennek.

Miért tesszük ezt? Talán azért, mert nem akarunk a lámpásunkkal igazán világítani. Örülünk a magunk örömeinek és eljárunk még gyülekezetbe is, de igazából világítani a világban mások előtt már nem szeretnénk! Miért? Nem tudom pontosan, de biztos hogy nagy a világ vonzása, megtűrünk Isten előtt nem kedves dolgokat az életünkben, megkeményítjük a szívünket és nem tudunk megalázkodni, bocsánatot kérni és megbocsátani, nem tudunk állhatatosan imádkozni a felebarátért, stb. Pedig nézzük csak meg milyen urunk van nekünk: *„Szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, magatartásában is embernek bizonyult, megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.” Fil 2,7-8*

Nézzük meg, mit említ Jézus a 34- 35. versekben.

A 34. vers nem könnyen értelmezhető. De egy biztos, csakis a 35. verssel együtt érthető meg. „**Vigyázz, hogy a benned lévő világosság sötétséggé ne legyen!**”

Az első textus olvasásomtól kezdve ez az Ige ragadott meg engem először és motoszkált a fejemben. Mert azt mondja nekem: amit kaptál Krisztustól, azt őrizd nagyon! Őrizd a világosságot, ami benned van, kedves hívő testvérem! Mert ebben a világban nagyon sok minden arra indítja az embert, hogy Isten Szentlelkét megszomorítva a világosság először csak egyre halványabban legyen az életünkben, mígnem a Sátán célja, hogy ki is oltsa, a bennünk lévő világosságot. „Vigyázz, hogy a benned lévő világosság sötétséggé ne legyen.”

Megpróbáltam elképzelni az életemet egy mérlegre téve megmérteni. Az egyik serpenyőbe tettem azokat a dolgokat, ami kedves Isten szemében és a másik serpenyőbe pedig oda gondoltam azt, amivel megbántom Őt. Van-e olyan területe életemnek amiről nem tudom eldönteni, ide vagy oda tartozik? Én felteszem magamnak ilyenkor kérdést: Istennek örömet vagy szomorúságot okozok ezzel a tetteimmel, vagy gondolatommal? Van, amikor a saját gyermekemre gondolok, és elképzelem, vajon ha Ő járna most abban a cipőben amiben én mit mondanék neki? Hiszen szülőként a legjobbat akarjuk gyermekinknek. Isten is a legjobbat akarja nekünk. Mi az, ami Istennek tesztő és mi az, ami nem? Azt gondolom, hogy Isten mindannyinkat személyre szólóan nevel és szól hozzánk. A hívő ember érzékeny Isten szavára, vezetésére. Jó magam is látom mennyire nem könnyű ma megélni a hitünket, pedig ma Magyarországon nem üldözik a keresztényeket és igazából nincs rossz dolgunk. De fenyeget bennünket a langyos keresztény élet. S tőlünk nyugatabbra ez még inkább jelen van már! Sőt a helyzetkép egyre vészesebb! Hitvalló keresztényekre van szükség, olyanokra, akik lámpásukat nem a véka alá rejtik, akiknek nincs mit szégyelniük, nem félnek kiállni mások elé és bizonyosságot tenni az Úr Jézus szeretetéről. Nem az ítéletről kell nekünk beszélnünk, hanem az Isten kimondhatatlan irgalmáról és szeretetéről, ami

megjelent Jézus Krisztusban, és ami utol ért engem is. Arról az Istenről, aki látta az én kiegyenlíthetetlen serpenyőmet és Ő kiegyenlítette, hogy minden bűnöm rendezve legyen! Hogyan tette ezt? A saját életével fizetett azért, hogy az én kiegyenlíthetetlen serpenyőm mégis rendezve legyen! Mert Ő megmentett, minden bűnömet Krisztusban megbocsátotta, és újjáteremtett, akinek a világosságát kellene vissza tükrözniem gyarló életemmel. Bárcsak minél többeket utol érne az Ő világossága és minél többen a bennük lévő világosságot, nem a véka alá rejtenék el, hanem a lámpatartóba helyeznék, hogy világítsanak másoknak is! Hiszen egymás hite által is épülünk. Ámen!